

det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (H. L. Møller) førte Ordet i Forgaars. I det ene af sine Punkter — jeg skal gøre Bemærkninger derom senere — nemlig om Stillingen til den sjællandske Bondestands Sparekasse, er Højres Ændringsforslag i Overensstemmelse med Flertallets Forslag. Det sidste Punkt, det om Forsvarssagen, vilde jeg have ønsket, man havde ladet uomtalt ved denne Lejlighed, idet jeg mener, at Forsvarssagen ikke er tjent med at blive dragen frem saa ofte, som det undertiden sker og i Forbindelser, som den ikke vinder noget ved at blive dragen frem i. Hvad det midterste Punkt, Opfattelsen af Samarbejdet mellem Tingene angaar; da mener jeg det fordelagtigst for selve Sagen, at der ikke bliver Afstemning over et Forslag, hvori Samarbejdet mellem Tingene er pointeret i den Form, thi saa bliver det forkastet, og saa kunde det snarere se ud, som om Sagen i sig selv var svækket, og naar Indrømmelsen af Nødvendigheden af Samarbejdet imellem Tingene baade er en Kendsgerning gennem 7 Aars Politik, og der nu er faldet saadanne Udtalelser om en fortsat Opfattelse af tilsvarende Art fra to af Ordførerne her i Tinget, anser jeg ikke dette Ændringsforslag for at være nødvendigt. Dette var nu, hvad jeg mener at skulle anføre om Spørgsmaalet Parlamentarisme. Jeg har i Tidernes Løb haft Lejlighed nok til at udtale mig imod den Fremgangsmaade, som dette Tings Flertal under forskellige Navne, snart som det forenede Venstre, snart under andre Navne, førte frem, og behøver derfor ikke at fortsætte dette videre. Naar man følger den Vej, hvorom der nu er Tale, saa er Sagen, som jeg allerede mener at have godtgjort, en ganske anden.

Derefter er der faldet adskillige Udtalelser fra den ærede Ordfører om forskellige Foranstaltninger, han kunde ønske, at der blev truffet, og der har ogsaa fra hans Side været fremsat forskellige Beklagelser over et og andet, der er kommet frem. Af disse vil jeg nævne hans Udtalelser om Pressen, hvor han mente, at der burde gøres noget for at begrænse den Vildskab — vil jeg kalde det —, som mange ofte maa beklage sig over fra visse Dele af Pressens Side. Dette kan naturligvis være meget godt, og jeg mener, at disse Bestræbelser skulde ganske særlig gaa i Retning af, at man søgte at lægge Ansvaret der, hvor Ansvaret virkelig bør være at finde. I øvrigt mener jeg ikke, det vil være nogen let Sag, for jeg tror, at Pres-

sens Mangler bunde i Samfundsopfattelser, de bunde i en Tilstand iblandt os og ganske særlig her i Hovedstaden, som det ikke er saa let at komme til Livs. Naar man lægger Mærke til de Blade, som ikke saa sjælden gaa under Navn af Smudsblade, er det imidlertid mærkværdigt at se, hvor tammé de ere i disse Dage, siden Spørgsmaalet om at skride ind mod dem er blevet rejst, det er ganske kendeligt, at der er kommet en Tamhed over dem, som ikke er uden Betydning, men der er visse andre uheldige Foreteelser, som jeg ogsaa mener at have lagt Mærke til fra denne Presses Side. Som Eksempel skal jeg nævne, at det hænder ikke saa sjældent, at et af disse Blade gør et Tilløb til at angribe en eller anden Forretning eller Institution i en Artikel og slutter denne Artikel med at sige: Mere i næste Nummer, men der kommer ikke noget i næste Nummer. Det kan ganske vist hænde, at der kommer mere, men i Regelen kommer der ikke mere. Imidlertid kommer der saa i Løbet af en Dags Tid eller 2 et velbetalt Avertissement fra paagældende Institution eller Person, og saa tier dette Blad stille. Det hænder ogsaa, at store Forretninger, i hvilke man maaske endogsaa kan finde Mænd, der have deres Navne blandt dem, der kræve Smudspresen forbedret, følge den samme Praksis med meget vel betalte Avertissementer den ene Gang efter den anden. Naar Tilstanden er saadan, naar man tager saa letfærdigt paa Tingene, som jeg her angiver, og som det virkelig er passeret, saa maa det erkendes, at saa bunder Misøren paa helt andre Steder end netop i den Presse, som man kalder Smudspresen. Dette Spørgsmaal kan nu imidlertid overvejes, og der er vistnok Grunde til at gøre det til Genstand for Overvejelse. Dernæst beklagede den ærede Ordfører sig i en anden Retning over Pressen, nemlig over den Maade, hvorpaa den havde taget det Spørgsmaal, vi behandle i disse Dage. Ogsaa der mener jeg, der var nogen Grund til at beklage sig, thi jeg tror, man har været for langt ude fra forskellige Sider og lagt for stærkt an paa at udnytte, hvad der er passeret, i partipolitisk Øjemed.

I Forbindelse dermed talte den ærede Ordfører om Udtrykket „Bonderegimente“. Herom har jeg et Par Bemærkninger at gøre. Jeg tror nemlig, at de, der tale om Bonderegimente, gøre sig skyldige i en ret omfattende Fejltagelse. Meningen skulde naturligvis være den, at det Regimente, vi have været under siden System-